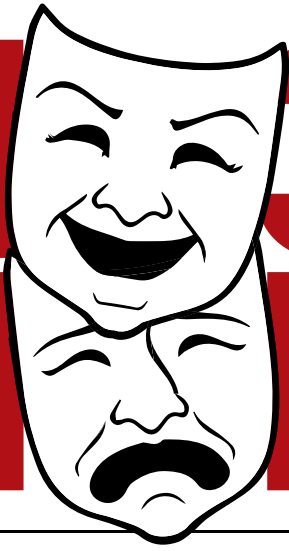

П О З О Р И Ш Н Е Н О В И Н Е

НОВЕМБАР 2023.

ГОДИНА XIX, БРОЈ 164

www.narodnopozeriste.rs

ИЗДАЈЕ НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ

НЕЉКО

ХУБАЧ

САЊАО САМ
ДА САМ СЕ
ПРОБУДИО

РЕДИТЕЉ

ДИНО МУСТАФИЋ

ПРЕМИЈЕРА | 29. новембар | 20.30 часова | Сцена „Раша Плаовић“

СВЕЧАНИМ ПРОГРАМОМ НА ВЕЛИКОЈ СЦЕНИ
НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ
ПРОСЛАВИЛО 155. ГОДИНА ПОСТОЈАЊА

За изузетне результате потребни су снага, мудрост и способност

Свечаним програмом, одржаним, по традицији, у подне на Великој сцени, у оквиру којег су додељене бројне награде, уз осврт на најзначајније догађаје у претходних годину дана, Народно позориште у Београду прославило је 22. новембра јубиларних 155. година постојања.

Свечаност је започела кратким филмом „Корак у будућност“ у којем је аутор Петар Антоновић сликом показао део онога што је урађено у претходних годину дана.

Водитељи програма, у режији Балше Ђога, били су глумци Теодора Драгићевић и Недим Незировић који су, потом, подсетили на низ богатих догађаја из претходне сезоне 2022/2023, у којој је у сектору Дrame изведено седам премијера: „Магбет“, „Очеви и оци“, „Наш разред“, „Урнебесна трагедија“, „Рибарске свађе“, „Миленијум у Београду“ и „Лутка са кревета бр.21“; и по две у Оперу („Турандот“ и „Фалстаф“) и Балету („Гусар/ Le Corsaire“ и Балетски триптих „Инфинитас“).

Честитајући свим запосленима Дан Народног позоришта, управник Светислав Гонцић казао је пред препуним гледалиштем, у свечаној атмос-

фери каква и доликује једној таквој установи, да у прослави 155. рођендана Народног позоришта „морамо увек да се присетимо оних због којих постојимо, који су основали ово позориште и развили визију за ансамбле Дrame, Балета и Опере“.

Традиционално, круна свечаности била је додела Награде

„Раша Плаовић“, за најбоље глумачко остварење на београдским сценама између два Дана позоришта коју је ове године добио Ненад Јездичић за улогу Боре Шнајдера у представи „Развојни пут Боре Шнајдера, по тексту Александра Поповића, у адаптацији и режији Егона Савина и продукцији Југословенског драмског позоришта. Одлуку о лауреату, већином гласова, на седници одржаној 19. новембра, донео је жири у којем су били редитељ Небојша Брадић, књижевник Милош Латинић, драмске уметнице Вања Ејдус и Елизабета Ђоревска и драматург Ђорђе Косић. „Сви ма вама хвала за овај диван дан, хвала жирију за образложење које ме чини толико поносним. Хвала наравно и редитељу Егону Савину. У животу сваког глумца јако је важно данас да у току свог сазревања поред себе некад има оваквог редитеља какав је Савин, који верује у тебе више него што ти верујеш у себе самог. Егоне, хвала ти, живео ми још сто година“, истакао је, између осталог, Јездичић, поздрављен дуготрајним, снажним аплаузом гледалаца.

„Ослањајући се на велику историју и традицију, ми данас имамо задатак да чувамо сећање и да чувамо темеље те традиције, али је то и наш изазов да ту традицију претворимо у нешто ново, јер позориште живи и данас и ствара, обликујући и нове просторе и ново време“.

Осврнувши се на веома дуг списак награда на фестивалима за представе и појединце, управник је оценио да је Народно позориште у претходних неколико сезона „показало и доказало да има снагу, мудрост и способност да оствари неке од најквалитетнијих уметничких захтева, да има озбиљан уметнички потенцијал и да је у стању да оствари изузетне резултате. Све је то постигнуто захваљујући вама, драге колеге. Свако вече сија светло знања и уметности на нашој сцени, не дозволите да се то светло икада угаси“, поручио је Светислав Гонцић и подсетио да је ова годишња посвећена великом јубилеју - стогодишњици оснивања српског Балета, док ће 2024. бити посвета нашем великом комедиографу Браниславу Нушићу (1864-1938).

У наставку програма, додељене су награде

за остварене резултате у претходних годину дана.

Награду позоришта за најбољу представу у претходној сезони освојили су „Очеви и оци“, по роману Слободана Селенића, у драматизацији Кате Ђармати и режији Вељка Мићуновића.

Награде за најбоља индивидуална премијерна уметничка остварења у оквиру репертоара Народног позоришта у периоду између два Дана Народног позоришта добили су првак Оперу Драгутин Матић, солисткиње Балета Ивана Савић Јаћић и Софија Матјушенскаја, прваци Дrame Небојша Дугалић, Наташа Нинковић и Нела Михајловић и солиста Балета Тома Крижнар.

Награду Народног позоришта за изузетно значајан укупан радни допринос добила је Весна Дубљевић.

Печат поводом посебног доприноса животу и раду Народног позоришта добили су прваци Дrame Вања Ејдус, Никола Ристановски и Бранислав Видаковић, редитељ Дrame Татјана Мандић Ригонат, уметнички директор Оперу Никола Мијаиловић, уметнички директор Дrame Молина Удовички Фотез, руководиоца службе за безбедност, заштиту од пожара, ванредне ситуације и одбрамбене припреме Милета Т.

- наш прослављени редитељ Јагош Марковић.

У оквиру свечаности, додељене су и „Златне значке“ члановима Куће који су већ две деценије у Народно позоришту, Похвале за резултате у раду од изузетног и посебног значаја за успешну активност Народног позоришта у Београду у сезони 2022/2023., као и признања члановима националног театра који одлазе у пензију.

Поводом Дана Народног позоришта, у вечерњим сатима, такође на Великој сцени, одржан је Свечани дефиле ансамбла Балета Народног позоришта и Балетске школе „Лујо Давичо“ у част стогодишњице Балета, под диригентском управом Ђорђа Павловића, у режији Марија Павла дел Монака. У оквиру овог величанственог програма који је осмислила умет-

За најбољу представу Народног позоришта у сезони 2022/2023 проглашена је драма „Очеви и оци“ у режији Вељка Мићуновића.

ничка директорка Ана Павловић представљена су концертна извођења одломка из премијерно обновљених балета „Жизела“, „Лабудово језеро“, „Краљица Марго“, као и „Гусар/ Le Corsaire“ који је по први пут постављен на нашој сцени поводом обележавања сто година од прве балетске представе код нас.

Завршна сцена „Свечаног дефилеа“

Пантелић, диригенти Оперу Ђорђе Павловић и Зорица Митев Војновић, редитељ Егон Савин, првак Оперу Иван Томашев, директор Сектора стручних и општих послова Милорад Јовановић, Народно позориште Републике Српске из Бања Луке и ансамбл представе „Рат и мир“, за изузетно успешно гостовање у Санкт Петербургу.

Плакету поводом значајних активности у раду Народног позоришта добило је Предузеће „Блажек“ из Крагујевца и постхумно

Вече је започело представљањем свих генерација београдске балетске школе, а током програма представила се и класа дипломаца са нумером из балета „Пакита“. У завршној сцени учествовало је око 120 играча, ученика балетске школе и чланова балетског ансамбла Народног позоришта, што је представљало до сада никад виђени подухват који слави прошлост и будућност балетске уметности у Србији.

■ Р.П.Н. ■

ДИНО МУСТАФИЋ, РЕДИТЕЉ ПРЕДСТАВЕ „САЊАО САМ ДА САМ СЕ ПРОБУДИО“

У позоришту имам духовни мир и сакралну речиту тишину

Драмски репертоар Народног позоришта у Београду ускоро ће бити богатији за представу у чијем фокусу је црнохуморна прича о једном театру испричана „крз четири снена жанра“. Реч је о комаду „Сањао сам да сам се пробудио“, по тексту Жељка Хубача, у режији госта из Сарајева Дина Мустафића, који први пут ради у националном театру. Мустафић је познати босанскохерцеговачки уметник, филмски и позоришни редитељ који је до сада поставио више од сто представа класичних и савремених писаца, од којих су многе вишеструко награђиване на разним интернационалним, регионалним и националним фестивалима. У септембру 2021. године именован је за директора Народног позоришта у Сарајеву, у којем је, од 2003 до 2005 био и уметнички директор Дrame. Скоро две деценије, у периоду од 1997. до 2016. године налазио се и на челу једне од најстаријих позоришних манифестација у региону, Интер-

националног фестивала „МЕСС“. У интервјуу за „Позоришне новине“ каже да је с великим задовољством прихватио рад на овој представи у којој је улоге поверио Јовану Јовановићу, Душану Матејићу, Анастасији Мандић, Сузани Лукић, Нини Нешковић, Николи Вујовићу и Слободану Бештићу. Драматург је Ђорђе Косић, а уметнички тим чине и сценограф Јасмина Холбус, костимограф Марина Меденица, композитор Ирена Поповић Драговић и Љиљана Мркић Поповић која је била задужена за сценски говор. Премијера је планирана за 29. новембар (20:30) на Сцени „Раша Плаовић“.

„Ретки су текстови домаћих писаца који се баве позориштем. Хубач је у овом поставио календоскопску драмску структуру“, каже Дино Мустафић на почетку разговора вођеног почетком новембра и додаје да се ради о тексту са отвореном формом који покреће многе уметничке дилеме, ауторске и извођачке о театру данас, у друштвеном, социјалном, естетском, етичком и egzистенцијалном смислу.

„Жанровски дисперзиван текст који кроз драматургију снова омогућава редитељско-драматуршку надградњу, ауторефлексивност целокупног сарадничког (ауторског) и глумачког тима где нам је омогућено да се играмо, препознајемо сопственост као део фрагилног позоришног сна“.

Комад „Сањао сам да сам се пробудио“ говори о животу у једном позоришту посредством четири жанра који се крећу од фарсичне структуре, преко мелодраме, историјског каламбура до водвиљске игре, заокружујући слику наше, и не само позоришне стварности...

У овој фази радног процеса, када водимо разговор, могу да кажем да покушавам отворити што више тема; препустити сценска чула импулсу кошмарног сна о позоришту, нашим страховима који прожимају свако театарско биће са искуством на сцени и иза ње. Трудимо се да ухватимо комичне нијансе црнохуморног, понекад и апсурдног, у самом тексту. Интерполирамо драмске цитате Хубачевих ликова који се шетају позоришном као неке сенке театарске меланхолије или утваре које

оптерећују театарску садашњост. Тражи-мо кључ за представу којом желимо публици показати да и у театарском деилузионизму има књижевне и сценске лепоте, својеврсне утопије позоришног простора као паралелног света у којем, ми као актери, проживимо добар део нашег животног века.

На првој читањој проби, а у вези са овим текстом, истакли сте, као веома важно и питање - који

су то компромиси које човек може да направи, а да не одустане од самог себе, од свог бића? Имате ли сада, после скоро месец дана од почетка проба, одговор на њега?

Немам одговор на то питање, само се трудим да не изневерим јунаке својих представа, да не слажем писце и књиге који су ми обликовали живот, светоназор. Трудим се да не будем редитељ само у позоришној сали и на прес конференцији, већ да баш тим оком сагледам свет око себе мултиперспективно тражећи уметничку истину на сцени у нијанси која се не чује или не види у овом помахниталом времену социјалних мрежа и агресивне забављачке индустрије. У театру још увек имам духовни мир и сакралну речиту тишину од екстерне буке самодопадљиве рике разних инфлуенсера и естрадних интелектуалаца.

Хубач овде, из свог непосредног и практичног искуства, пише о позоришту, о томе колико и коме оно значи, а коме не, о његовој друштвеној позицији, субверзивности, сјају и беда, о ономе што је у њему лепо и ружно, о страсти која га ствара и

обести која га разара, о уметничкој сујети и безрезервној љубави, о снази оних који у њега верују и који му се дају чак и када му не верују, о театарским утилитаристима и духовницима... С обзиром на вишедеценијско богато уметничко и кадровско искуство које имате, како би гласила Ваша дефиниција позоришта?

Театар је друштвени догађај, урбани ритуал. Савремено, уметнички вођено позориште не сме да се приклони тривијалности и комерцијалности, већ мора да заступа опште друштвене интересе. Позориште треба да отвара болна и табуизирана питања, да пружа допринос уметничкој и друштвеној еманципацији. Верујем у позориште као простор социјалног дијалога, месту различитости и отварању рецептивног хоризонта за непознато и другачије.

Славни Бертолд Брехт је рекао: Јабука се доказује једући се, а позориште гледајући се...

Много се о томе писало и теоретисало, прављене су студије и истраживања, но, ипак се све сведе на једно: публика иде у позориште одвајкада да види велике и важне приче. Уколико имамо шта емотивно и мисаоно да поделимо са публиком, онда је то позориште живо, вибратно, узбудљиво и непоновљиво.

С обзиром на то да је цео разговор посвећен позоришту, у том контексту намеће се и оно „чувено“ питање - може ли театар да мења свет?

Ниједан уметник не сме изгубити наду, мотив, жељу да његова представа не може променити ток ствари на боље. То је некако и дефиниција хуманизма. Сигурно да многе важне и добре представе из историје позоришта нису мењале свет, нити друштвене и политичке околности, али зато јесу појединце у публици. И то је довољно за театар као један од цивилизацијских стубова.

■ Микојан Безбрадица ■

ИВАН БОСИЉЧИЋ ДЕБИТОВАО КАО ГРОФ ПЈЕР БЕЗУХОВ У „РАТУ И МИРУ“

Молитва за овај наш свет

У представи „Рат и мир“, по чувеном роману Лава Николајевича Толстоја у драматизацији Федора Шилија и режији Бориса Лијешевића, одиграној 12. новембра, први пут пред београдском публиком у улози грофа Пјера Безухова наступио је Иван Босиљчић.

Подсећања ради, популарни драмски уметник дебитовао је у овој роли недавно када је Народно позориште две вечери заредом, 18. и 19. септембра, с вели-

ким успехом наступило у чувеном Националном драмском театру Русије „Александрински“ у Санкт Петербургу.

„Ја сам био један од многих гледалаца ове представе који је задивљен дирљивом глумачком игром, Лијешевићевом редитељском поставком и драматуршком интервенцијом овог ремек дела. Нарочито ме интригирало то што је прича у овој концепцији смештена изнад простора и времена. Стицајем ванредних околности добио сам прилику да из

улоге гледаоца пређем у улогу главног јунака и да се ансамблу придружим у изведби пред руском публиком. То што нам се десило у Санкт Петербургу је можда најинтензивнији театарски контакт између публике и глумца који сам икад доживео. На сцени Александријског театра сам схватио да је представа *Рат и мир* Народног позоришта, молитва за овај наш свет. И част ми је што се придружујем тој молитвености у овом тренутку“, каже Босиљчић.

Улогу грофа Пјера Безухова тумачиће у равноправној алтернацији са Хаџи Ненадом Марићем.

У подели су и Миодраг Кривокапић (Кнез Болконски), Данило Лончаревић (Андреј), Златија Оцокољић Ивановић (Марија), Зорана Бећић Ђорђевић (Лиза), Душан Матејић (Гроф Ростов), Бојана Стефановић (Грофица Наталија Ростова), Теодора Драгићевић (Наташа), Немања Стаматовић (Николај), Нина Нешковић (Соња), Слободан Бештић (Кнез Курагин), Калина Ковачевић (Елен), Петар Стругар (Анатол), Вучић Перовић (Борис Друбецки) и Недим Незировић (Наполеон Бонапарта).

■ М.Б. ■

Представа „Нечиста крв“, према мотивима истоименог романа Борисава Станковића, у драматизацији Маје Тодоровић и режији Милана Нешковића, после неколико година паузе, поново је уврштена у редовни драмски репертоар Велике сцене. Премијерна обнова одржана је 19. новембра, а у улози Газда Марка, свог колегу Ненада Јездића трајно је заменио Вук Костић. У подели су и Јована Стојиљковић, Небојша Дугалић, Наташа Нинковић, Нела Михаиловић, Љиљана Благојевић, Радмила Живковић, Владан Гајовић, Павле Јеринић, Златија Оцокољић, Иваничић, Никола Вујовић, Коста Станишић и Небојша Бабић. Популарни драмски уметник ово извођење памтиће, између осталог, и по томе што је у својој веома богатој и многобројним наградама овећаној каријери, дугој од две деценије, први пут ускочио у неку улогу. „Ух, није било лако, јер никад

Милорад Вучић у „Великој драми“

до сада нисам имао искуства са ускакањем. Имао сам чак и ноћне море због тога, кошмарне снове... искрен је, у разговору за „Позоришне новине“, Вук Костић који је још једном потврдио ванредни глумачки потенцијал, једнако упечатљив и учљив без обзира на то да ли је реч о позоришту, филму или телевизију. Наиме, аутентичним, стилизованим средствима и снагом своје сценске харизме, маестрално је дочарао лик Газда Марка, тог руралног скоројевића са златном кајлом око врата, веома препознатљивог и у данашњим друштвеним околностима.

„Веома сам задовољан како је све то прошло, захваљујући, пре свега, сјајним колегама и редитељу Нешковићу. Ускакање је стварно стресан процес. Наслушао сам се, свих ових година, разних прича о томе од својих колега, а сада сам и ја то први пут осетио на сопственој кожи“.

Лик газда Марка, који је препун неких унутрашњих ломова и чија је душа поприлично узбур-

ВУК КОСТИЋ, ГЛУМАЦ НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА У БЕОГРАДУ

Ако нема емоција, нема ни уметности

кана, веома је захтеван за игру...

Да, без сумње. Ово ми је, можда, чак и најтежа улога у досадашњој каријери. Играо сам разне зли-

имају ту неку црнину у себи, а за коју не знаш док се не поднапијеш. Ја сам наклоњен оним весељацима што се, кад се напијеш, грле и љубе као браћа. Можеш свашта да им кажеш кад су пијани, док би ти све то, кад су трезни, вероватно замерили.

У стални ангажман ансамбла Дrame Народног позоришта примљени сте пре 21 годину, као веома млад глумац који је тек завршио ФДУ. Прва улога – Милорад Вучић Челни, један од главних јунака „Велике драме“, по тексту и у режији Синише Ковачевића, донела вам је те исте године, 2002, Стеријину награду, најугледније глумачко признање у области позоришне уметности у Србији...

Вук Костић и Калина Ковачевић у „Женском оркестру“

Био је то, заиста, велики залагај, огроман изазов. Некако... у дубини душе, без обзира на своје младе године, веровао сам да сам дораптао том задатку, јер не верујем да би ми Синиша, који ме познаје веома добро, још од малих ногу, дао неки задатак који не бих могао да испуним. Чим смо сазнали да смо

селектовани за Стеријино позорје, рекао ми је: „Види, сине, ти ћеш да добијеш Стеријину награду“. Веровао је у мене од првог тренутка. Та вера ти даје један невероватан елан, подстрек. Веома сам поносан на ту улогу. И даље је, наравно, играм са оним истим жаром, као и првог дана.

Кажете да је Синиша веровао у Вас. Колико сте Ви тада веровали у то шта он ради, колико сте уопште наслућивали да спремате једну, заиста, велику представу која је убрзо постала култна и која је до сада, од премијере 22. фебруара 2002. године,

Газда Марко у „Нечистој крви“ изведена укупно 270 пута?

Ма, искрено, ја сам још на првој проби схватио да ће то бити генијална представа. Све се ту поклопило од самог почетка – текст, режија, подела, сарадничка екипа... Синиша је то маестрално написао. У тексту је све дато, к'о на тацни. Свака реплика је јасна, са јасном поставком, од почетка до краја. Притом, представа је набијена емоцијама...

...Сувишно је говорити о томе колико је емоција важна у позоришту?

Наравно. У позоришту се све врти око емоције. Глумац мора да је препозна и да успе да је изнесе на сцену на начин да то дотакне људе у гледалишту. Уосталом, и цео наш живот се

врти око емоција. Емоција је веома важна у животу, па самим тим и у позоришту. Уметност је, као што неко давно рече, најискренији пут тражења истине. Уметност је истина и лепота, а оне увек зависе од онога ко их посматра и како их доживљава. Публика долази у позориште да добије и осети емоцију. Јер, позо-

риште је увек било и биће чаробно место где се стварност спаја са фикцијом, а емоције преплављују душе. Нема уметности без емоције. Чим емоција не постоји, све губи смисао. Емоција је оно што уметност чини посебном, јер ако би била хладна и ако бисмо са сцене све изговарали само „онако“, онда би све то било потпуно безначајно, бесмислено...

Осим у „Великој драми“, у Народном позоришту играте у још једној дуговекој представи – „Женском оркестру“, према познатом тексту француског драмског писца Жана Ануја, у режији Југа Радиојевића, која је већ 11 година на репертоару. Крајем прошлог месеца прославила је и значајан јубилеј – сто то извођење...

То је и даље више него актуелна представа. У изворном облику, ово дело, праизведено пре шест деценија, је комедија о женском ансамблу који свира у бањи, а наша представа, са адаптираним текстом, нуди озбиљну драмску причу о симфонијском оркестру чији чланови остају без посла због финансијске кризе, па услед таквих околности покушавају да се снађу у тржишном свету. Уметници су, нажалост, увек некако маргинализовани.

Током досадашње каријере, углавном сте играли озбиљне, драмске улоге; ретко кад сте се појављивали у комедијама. Стицај околности или...

Ја сам неуморни тумач уморних хероја (смех). Да, то је једноставно стицај околности; тако је хтела богиња Фортуна. Волим комедију, али једноставно, десило се тако да ме није много било у њој. То је, иначе, најтежи жанр за играње. Много тежи од драме.

Неспоран комички потенцијал показали сте недавно на премијери „Дечијих повреда“, по тексту Џозефа Рацова, у режији Ивана Вуковића, одржаној 1. новембра на Сцени „Раша Плаовић“. Иако представа великим делом не припада том жанру, у неким моментима успели сте да изванредно дочарате комичне нијансе тог лика што је публика поздрављала аплаузом на отвореној сцени...

То је, у основи, комбинација црне комедије и мелодраме. Захваљујући овој представи, публика може да види и ту другу страну мог глумачког бића, моју ведрину, радост игре и љубав према комедији. Иначе, комад је, кад се загребе мало испод површине, доста слојевит. Има ту свега – сете, смеха, туге... Верујем да ћемо Боба (Слобода Мићаловић прим. аут.) и ја дуго играти „Дечије повреде“.

■ Микојан Безбрадица ■

ПОЧЕЛЕ ПРОБЕ НОВЕ ДРАМСКЕ ПРЕДСТАВЕ
ПО ТЕКСТУ МИЛОВАНА ВИТЕЗОВИЋА,
У АДАПТАЦИЈИ ИВАНЕ ДИМИЋ
И РЕЖИЈИ МИЛАНА КАРАЦИЋА

„У име оца и сина“

У Народног позоришту у Београду 16. новембра почеле су пробе представе „У име оца и сина“, по тексту Милована Витезовића, у режији Милана Караџића.

Премијера је планирана за 27. јануар 2024. године на Великој сцени.

Драматург и аутор адаптације Ивана Димић, сценограф Борис Максимовић, костимограф Драгица Лаушевић, композитор Ирена Поповић и Љиљана Мркић Поповић (сценски говор) потписују се као уметнички тим новог позоришног дела у ком су улоге додељене Горану Шушљику, Миодрагу

име оца и сина“ о животу Стефана Немање и Растка Немањића.

У једном од својих последњих интервјуа, објављеном у „Вечерњим новостима“, господин Витезовић је, између осталог, говорећи о комаду „У име оца и сина“, истакао да је још 1970. године „стекао дуг према Светом Сави“.

„Пожељо сам да напишем драму о њему за конкурс Народног позоришта. Молио сам професора Ђорђа Трифуновића да ми помогне и да ме упуту. Упутио ме трагом Светог Саве. Обишао сам сва места на којима је за живота био Свети Сава. Застајао сам да бих шта забележио. Схватио сам да је

летству, јемство како се подиже дедовина, тестамент којим се наслеђује отаџбина, доказ историји да је заувек изборио место на карти народа Европе. Његово дело јесте у низу оних дела ромејских (византијских) мудраца, учењака и књижевника којима се премошћује епоха антике и епоха ренесансе и европској култури и омогућује њену непрекидност“.

Адаптација Иване Димић ставља у фокус каснији период њиховог живота током кога се окрећу духовности и постају Свети Симеон и Свети Сава.

Редитељ Караџић је подсетио да се у досадашњој српској историји, Растко Сава Немањић,

између осталог, издваја и као утемељитељ духовне историје Срба.

„Желео бих да, на неки начин, истакнемо управо ту његову реформаторску улогу. Без обзира на то што је премијера планирана за 27. јануар, на Дан Светог Саве, наша жеља и намера је, не да направимо свечану академију, него савремену драмску представу

која ће на прави начин, својим садржајем и драмском снагом, да осветли ту причу. Убеђен сам да за тако нешто имамо сасвим довољно потенцијала. Милован нам је оставио у аманет да урадимо ово дело и драго ми је што смо започели процес његове реализације“, поручио је Милан Караџић коме ће ово бити трећа режија у Народног позоришту у Београду.

До сада је поставио комаде „Говорна мана“ (1997), по тексту Горана Марковића и „Сузе су ОК“ (1999) Мирјане Бобић Мојсиловић.

■ Р.П.Н. ■

НОВИ УСПЕХ ПРЕДСТАВЕ „ОЧЕВИ И ОЦИ“ – ШЕСТ НАГРАДА НА ПОЗОРИШНОМ ФЕСТИВАЛУ У УЖИЦУ И ТРИ НА ФЕСТИВАЛУ ГЛУМЦА У НИКШИЋУ

Представа „Очеви и оци“, према истоименом роману Слободана Селенића, у драматизацији Кате Ђармати, режији Вељка Мићуновића и продукцији Народног позоришта у Београду, наставља са успесима на позоришним фестивалима у земљи и региону. После бројних признања добијених у претходна неколико месеци на „Нушићевим данима“ у Смедереву, „Вршачкој позоришној јесени“, „Буциним данима“ у Александровцу и „Зорановим данима“ у Зајечару, тријумфални поход настављен је и на 28. Југословенском позоришном фестивалу „Без превода“ у Ужицу где је у веома јакој конкуренцији, од укупно девет, освојено чак шест награда. Одлукама стручног жирија, Вељку Мићуновићу припала је Награда „Ардалион“ за најбољу режију, Вања Ејдус је добила Награду „Ардалион“ за најбољу женску улогу, Сена Ђоровић Награду „Ардалион“ за најбољу епизодну улогу, Александар Вучковић Награду „Ардалион“ за најбољег младог глумца и Награду дневног листа Политика „Авдо Муџиновић“, а Марија Марковић Милојевић Награду „Ардалион“ за најбољу костимографију. Свега неколико дана касније, уследио је још један тријумф, овога пута на 19. „Међународном фестивалу глумца – Никшић 2023“, одржаном од 6. до 11. новембра. Одлукама стручног жирија, Александар Вучковић је освојио Гран при за најбољу епизодну мушку улогу, Вањи Ејдус је припао Гран при за најбољу епизодну женску улогу, док су Милош Ђорђевић и Сена Ђоровић освојили Гран при за најбољи партнерски однос.

Р.П.Н.

ИЗЛОЖБА ПОСВЕЋЕНА ПРВАКИЊИ ОПЕРЕ БУРЂЕВКИ ЧАКАРЕВИЋ (1923-2006)

Изложба посвећена некадашњој првакињи Опере Народног позоришта у Београду Ђурђевки Чакаревић, коју припрема Драган Стевовић, биће отворена 15. децембра у Музеју Народног позоришта у Београду. Једна од наших највећих вокалних уметница друге половине 20. века, рођена је у селу Гај код Ковина 8. априла 1923. године. Студирала је и дипломирала соло певање на Музичкој академији у Београду 1957. године у класи професорке Јелке Стаматовић Николић. Каријеру певача је почела у Хумористичком позоришту у Београду да би од 1957. године добила агажман у ансамблу Опере Народног позоришта. Током каријере отпевала је више од 60 сопранских и мецосопранских улога. Највеће успехе постигла је у операма италијанских композитора, посебно Ђузепе Вердија (Амнерис у „Аиди“, Принцеза Еболи у „Дон Карлосу“...), али и у делима Јаначека, Прокофјева.... Гостовала је у најзначајнијим музичким центрима као што су Минхен, Висбаден, Венеција, Лозана, Праг, Торино, Будимпешта, Милано, Рим, Москва, Келн, Кијев, Лењинград, Каиро, Буенос Ајрес... Поред оперског, неговала је и концертно певање. Њено певање, према мишљењу стручне критике, одликовало се стилском чистотом, музичком и интерпретативном префињеношћу. Од 1975. године радила је и као вокални педагог у Београду, Торину, Келну и Базелу. Носилац је многих значајних признања међу којима су Октобарска награда града Београда и Орден рада са златним венцем. Преминула је 2. јануара 2006. године, а сахрањена је у Алеји заслужних грађана на Новом гробљу у Београду.

Р.П.Н.

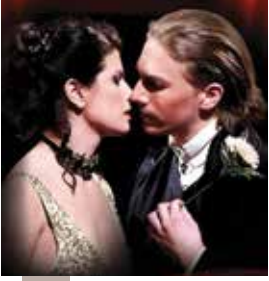

Крстовићу, Борису Пинговићу, Небојши Кундачини, Владану Гајовићу, Златији Ивановић, Сузани Петричевић, Бојани Стефановић, Зорану Ђосићу, Бојану Кривокапићу, Гојку Балетићу и Дарку Томовићу.

Величанствен и необичан животни пут Светог Саве, од принца Растка до првог архиепископа Српске православне цркве, инспирисао је многе наше уметнике. Истакнути српски књижевник Милован Витезовић (1944-2022), после дугогодишњег бављења овом темом, написао је за Народног позориште у Београду комад „У

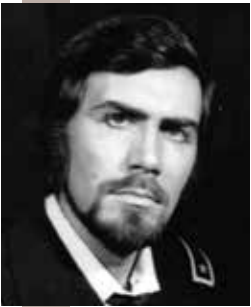
Свети Сава српска драма која не пролази. Изгледа да сам и ја њему ушао у памет. У укупној историји српског народа и историји његове културе издваја се личност Растка Саве Немањића, првог српског архиепископа, утемељитеља духовне историје Срба. Он је предосетио историју коју треба стварати и одважио се да је први ствара. Он је Србима први верски поглавар, први писац, први државник, први законописац, први дипломата, први просветитељ, први лекар... Његово дело је крштеница народа, сведочанство о његовом историјском пуно-

ОБЕЛЕЖЕН ЈУБИЛЕЈ „ДАМЕ С КАМЕЛИЈАМА“

Представа „Дама с камелијама“, по роману Александра Диме Сина, у режији Југа Радивојевића, обележила је 17. новембра на Великој сцени значајан јубилеј - десет година од премијере. Улоге су остварили Марији Вицковић, Јоаким Тасић, Небојша Кундачина, Стела Ћетковић, Ваја Дујовић, Димитрије Илић, Богдан Богдановић, Иван Босилчић, Милена Ђорђевић, Владан Гајовић и Бојана Стефановић. Представа је премијерно изведена 1. октобра 2013. године, у част Мире Ступице, некадашње првакиње Народног позоришта у Београду и најбоље глумице 20. века.

IN MEMORIAM: ЗОРАН АЛЕКСАНДРИЋ

Некадашњи првак Опере Народног позоришта у Београду, баритон Зоран Александрић преминуо је 6. новембра у 82. години. Певање је учио код Бисерке Цвејић у Музичкој школи „Станковић“ у Београду, као и код Станоја Јанковића. Током каријере остварио је значајне улоге у операма „Севилски берберин“ (Фигаро), „Отело“ (Јаго), „Дон Карлос“ (Маркиз од Позе), „Травијата“ (Жорж Жермон), „Бал под маскама“ (Ренато), „Слепи миш“ (Фалке), „Трубадур“ (Гроф Луна)... Сахрањен је 14. новембра на Новом гробљу у Београду.

IN MEMORIAM: ГОРДАНА ПРОТИЋ

Некадашња солисткиња Опере Народног позоришта, сопран Гордана Протић преминула је 10. новембра у Београду, у 63. години. Завршила је Факултет музичке уметности у класи проф. Бисерке Цвејић. На сцени Народног позоришта, чији је члан била од 1986. до 1994. године, остварила је запажене улоге у операма „Кармен“ (Фраскита), „Борис Годунов“ (Ксенија), „Боџи“ (Мизета), „Кћи пука“ (Марија), „Бал под маскама“ (Оскар), „Ловци бисера“ (Леила)... Након одласка из националног театра, радила је као професор у Музичкој школи „Мокрањац“. Сахрањена је 13. новембра на Централном гробљу у Београду.

СЛАВНИ ПИСАЦ ЕРИК ЕМАНУЕЛ ШМИТ ПОСЕТИО НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ

Славни француски драмски писац Ерик Емануел Шмит посетио је крајем прошлог месеца Народно позориште и том приликом, уочи почетка „Малих брачних злочина“, који се више од деценије с великим успехом изводе на Сцени „Раша Плаовић“, обратио се публици у препуној сали. „Срећан сам што сам вечерас овде, са вама. На истом месту, био сам и пре 12 година када сам први пут гледао *Мале брачне злочине* у овој продукцији. Мени се представа изузетно допала, верујем да ће се допасти и вама“, казао је, између осталог, аутор ове дуодраме, премијерно изведене 16. априла 2011. године у режији Филипа Гринвалда који је улоге Лиз и Жила поверио Нели Михаиловић и Борису Пинговићу. Шмита су у име Куће дочекале уметничка и извршна директока Драмe Молина Удовички Фотез и Анђелка Вујовић... „Мали брачни злочини“ су други Шмитов комад који је постављен у Народно позоришту у Београду. Пре тога, на истој сцени, извођене су и култне „Загонетне варијације“, премијера је одржана 2. маја 1998. године у режији Божидара Ђуровића, са Марком Николићем и Борисом Пинговићем у подели. Представа је одиграна 293 пута.

Р.П.Н.

Сolistкиње Балета Народног позоришта у Београду Теодора Спасић и Ивана Савић Јаћић, овогодишње су добитнице престижних годишњих признања Удружења балетских уметника Србије. Жири за доделу награде „Наташе Бошковић“ у саставу Тамара Ивановић (председник), Далија Иманић Савић и Нада Стаматовић донео је већином гласова одлуку да се признање додели Теодори Спасић, првој солисткињи Балета Народног позоришта у Београду, за остварену улогу Жизеле у представи „Жизела“, у кореографији Леонида Лавровског.

Тај процес стварања у балетској сали је непроцењив. Заиста се ништа не може поредити са њим. Уживала сам у раду на овој представи, заволела сам је као ниједну пре. Волим улоге које од мене траже више, траже померање досадашњих граница, траже мене целу у сваком тренутку. Волела бих да имам више прилика и простора за таква остварења. Жизела је свакако једна од њих, улога у коју се зајубљујете на првом сусрету. Захваљујем се жирију на доделеној награди. Наставићу да радим и стварам, јер награда сваког охрабрује и показује да сте на правом путу“, каже Теодора Спасић.

Жири у саставу Катарина Стојков Слијепчевић (пред-

дела - три једночинке различитих кореографа. *Поџа* - кореограф И. Киров, *Птица не склапај своја крила* - М. Исаиловића, и *Симфонијски триптихон* - М. Колар. Ивана Савић Јаћић је фантастичном трансформацијом и у једном даху извела и донела три различите улоге. То и јесте велики уметнички дар, аутентично извођење различитих ликова“, сматра жири.

„Захваљујем се Удружењу балетских уметника Србије и наравно стручном жирију награде. Велико је узбуђење и захвалност када вам саопште да сте добитник награде. У професији која је веома специфична, захтевна и носи пуно одрицања, свака улога је једно путовање о откривању себе,

Теодора Спасић

СОЛИСТКИЊЕ БАЛЕТА
НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА
ТЕОДОРА СПАСИЋ И
ИВАНА САВИЋ ЈАЋИЋ,
ДОБИТНИЦЕ ПРЕСТИЖНИХ
ГОДИШЊИХ ПРИЗНАЊА УБУС-А

Ивана Савић Јаћић

Награде дају подстрек, али и обавезују

„Да би класика живела, потребно је с времена на време у представу унети ново надахнуће, што је управо Теодора Спасић својим извођењем Жизеле учинила. Њена Жизела је технички чиста, нежна, пуна љубави, драмски беспрекорно изведена. Својом Жизелом показала је зрелост уметника који има потенцијал за будућа уметничка остварења“, оцењено је у образложењу.

„Била сам пресрећна када сам чула да сам добила награду, али сам одмах, потом, почела да анализирам да ли је заслужујем и да ли оправдавам награду која носи име једне од наших највећих балерина“, каже Теодора Спасић за „Позоришне новине“ и додаје: „Верујем да ме је та самокритичност и свест да могу боље, довела управо овде. Дивно је радити и ствара-

својих мана, емоција и квалитета али и прилика да напредујемо као играчи, уметници. Самим тим награда, као признање да је то путовање било вредно вашег труда и да сте га веома искрено и озбиљно схватили, је веома значајна за уметнике. Поред лепоте самог искуства радећи на представи *Инфинитас*, са дивним и инспиративним кореографима Машом Колар, Милошем Исаиловићем и Игором Кировим и огромним поверењем и подршком коју сам добила од сваког од њих, пресрећна сам што је жири награде као и публика, могао самном да ужива у извођењу сваке од ове три различите улоге и да су задовољни финалним продуктом једног посебног уметничког путовања“, казала је за „Позоришне новине“ Ивана Савић Јаћић.

„Изузетно експресивна, суверено влада техником и савремене и класичне игре, оставила је снажан утисак на све гледаоце. Гледајући је у *Животињској фарми* Битеф театра кореографа М. Исаиловића, била је упадљива, а врхунац је била њена игра у трптиху *Инфинитас* за који је и награђена. Савршено и са огромном енергијом извела је сва три

■ Р.П.Н. ■

На сцену Народног позоришта у Београду, млади и талентовани глумац Драган Секулић први пут је крочио још као студент, 2016. године у Кишовој „Електри“, у режији Иве Милошевић. У међувремену, стекао је диплому на београдском Факултету драмских уметности у класи Биљане Машић, а последњих годину и по дана остварио је веома запажене улоге у представама „Године врана“ (по тексту и у режији Синише Ковачевића), „Магбет“ (Вилијам Шекспир / Јагош Марковић), „Наш разред“ (Гадеуш Слобођанек / Тања Мандић Ригонат) и „Рибарске свађе“ (Карло Голдони / Ана Томовић). У разговору за „Позоришне новине“, признаје да се са најлепшим емоцијама сећа свог „ватреног крштења“ у националном театру.

„Тада је то изгледало као остварење сна који, на моју срећу, сањам и данас. То је нека мешавина осећања среће и радости што сам добио шансу да заиграм на сцени Народног позоришта, али и треме, страха да оправдам ukazano поверење.

ТАЛЕНТОВАНИ МЛАДИ ГЛУМАЦ

ДРАГАН СЕКУЛИЋ

Трудим се да не упаднем у калуп

У улози Јакуба Каца у „Нашем разреду“

Бити ангажован у једном таквом позоришту... мислим да један млад глумац не може да пожели више од тога. Репертоар са, углавном, класичним комадима, велике улоге, сјајни редитељи и ансамбл... Заиста, све то представља један веома, веома добар полигон за напредак, искрен је наш саговорник који је, осим у Народног позоришту, остварио

улоге и у другим београдским театрима – „Мадленијануму“, Театру „Вук“, Југословенском драмском позоришту... као и у телевизијским серијама „Тајна винове лозе“, „Време зла“, „Државни службеници“...

Признаје и да уопште није „избирљив“ када је реч о жанровима, посебно оним „главним“ – драми и комедији.

„Оба су ми драга. Захтевају различите припреме и средства у игри што ме увек радује. Плашим се монотоније и калупа, па се надам да ћу и у будућности добити шансе подједнако, и у једном и у другом жанру. На примеру савремене скандинавске кинематографије можемо приметити сублимацију ова два жанра што

мене посебно радује, јер тако је и у животу“, сматра Драган Секулић.

За своју професију каже да представља „свакодневно преиспитивање и трагање за истином“.

„Глумац као алат за рад користи своје тело и дух, па је неминовно да ствари извлачи из себе. Понекад то подразумева велики напор јер су неке од ствари скривене дубоко у нама. Колико је ко спреман да завири у себе и понуди нам свој став и поглед на свет, утолико је резултат бољи“.

Додаје, на крају разговора, да велике заслуге за све што је до сада постигао у глуми, приписује својој професорки Биљани Машић.

„Све оно што сам до данас постигао као глумац, могу да кажем да добрим делом дугујем њој. Научила ме је свему што сам, кроз године после академије, покушао да унапредим и надоградим. Једна од њених многобројних лекција, између осталих, је и она да лош човек не може бити уметник“.

■ М. Безбрадица ■

ФЕЉТОН: СТО ГОДИНА БАЛЕТА НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА У БЕОГРАДУ (II)

Необична судбина „Охридске легенде“

Димитрије Парлић је био кореограф који је већ имао запажена остварења у области националног музичког стваралаштва, попут *Лицитарског срца*, К. Барановића или *Симфонијског триптихона*, П. Коњовића. Балет *Охридска легенда* у кореографији М. Фроман је био на репертоару пуних 20 година, а ова поставка је доживела преко три стотине извођења. Представа је током година трпела одређене промене и дошао је моменат да се постави нова верзија, у складу са савременим тренутком, тако да се фолклорна димензија претвори у другачије стилизовану балетску форму. Тако се родила идеја да Парлић постави нову верзију *Охридске легенде* Стевана Христића. Истакнути сликар Мило Милуновић је био аутор декора и костима, а премијера је изведена 1966. године. Овај догађај заслужује посебну пажњу јер је уздрмао културну јавност тог доба и наишао на озбиљно неразумеваше. И поред бројних проблема који су пратили ово дело, Димитрије Парлић је у оквиру своје креације успешно избегао фолклорне

елементе, а поједине сегменте кореографије довео до највиших домета националног балетског израза. У своју поставку је унео низ музичких и либретистичких измена. Други чин је био музич-

Охридска легенда, Вишња Ђорђевић, Боривоје Младеновић, 1966.

ки проширен увођењем још једне Христићеве композиције. Поједини ликови из изворног либрета су изостављени, док су други убачени, попут Виле Равијојле. Место одвијања радње у трећем чину је измењено и није се одвијало у султановој палати, већ у турском хану. Пантомимске сцене су биле сажете, а најзначајнији део ове поставке су кореографије кола, која су

постављена у маниру класичног балета, балерине су наступале на прстима - *en pointe*, а у комбинацији са мушким ансамблом, постигнут је апсолутно аутентичан балетски моменат, са свим одликама нашег поднебља. И поред високог уметничког домета и огромног интересовања јавности, бројне контроверзе су пратиле *Охридску легенду*. Све ово је резултирало судским спором са тадашњом Ауторском агенцијом који је трајао пуних седам година, али је за то време представа изво-

ђена са великим успехом. Епилог је судска забрана извођења ове верзије *Охридске легенде*. И претходне поставке других кореографа, попут Млакаревих или М. Фроман, такође су трпеле промене, али ниједна није доживела судбину Парлићеве кореографије. Све је то одраз једног времена, али и последица неразумеваша интелектуалне средине тадашњег

Београда која вероватно није имала слуша за Парлићеве иновативне идеје.

Наставља се период интензивног уметничког стварања Димитрија Парлића, поред којег су поједини балети других кореографа остали у сенци и нису се дуго задржали на репертоару. Поставком балета *Дон Хуан од Царисе* (В. Ек, 1968), Парлић је уз изузетног сарадника, Кхиштофа Панкијевича, сценографа и костимографа приказао наш балет у пуном сјају. Овај спектакл је представљао мешавину различитих стилова, од француског дворског балета, бројних карактерних игара, али и оријенталних плесова. Београдској публици се у главној улози, представио маестрални уметник, Милорад Мишковић, прави *danseur noble*, који је своју каријеру започео код нас, да би касније у Паризу, али и на бројним светским позорницама стекао велики уметнички углед. Представа *Дон Хуан од Царисе* је остварила велики број извођења и представља значајно дело у историји нашег балета. До средине седамдесетих година XX века, Парлић је поставио следеће балете: *Себастијан* (Б.К. Меноти,

Пише: Бранкица Кнежевић

1968), *Шеста симфонија* (П.И. Чајковски, 1968), *Лабудово језеро* (П.И. Чајковски, 1970), *Бахус и Аријадна* (А. Русел, 1972) и *Ана Каренина* (Р. Шчедрин, 1972). У овој фази стваралаштва, Парлић у потпуности потврђује своје кореографско умеће, богатство идеја и спремност да постави *Лабудово језеро*, у којем је сублимирана сва лепота класичног академског израза. Кореограф је одлично познавао комплексност овог дела и са великом студиозношћу је приступио раду на представи која је очекивана са великим нестрпљењем, посебно јер је то била трећа верзија *Лабудовог језера* на нашој сцени. Захваљујући креативности К. Панкијевича, костим и декор су се фантастично уклопили у играчке деонице. Ова представа је била на репертоару пуних 25 година и доживела је велики број извођења и запажен успех и на гостовањима.

Лабудово језеро у извођењу Балета Народног позоришта у Београду је изврсна лекција балета и уметности уопште: класична кореографија у најчистијем стилу која може да се упише у историју балета... (М. Sourroille, *Journal de Teheran*, 1975) (наставиће се)

ДЕЦЕМБАР 2023.

ПЕТ. 01.	РАТ И МИР драматизација Федора Шилија по роману Л. Н. Толстоја	од 19.30
СУБ. 02.	МАРИЈА КАЛАС ГАЛА концерт поводом стогодишњице рођења	од 19.30
НЕД. 03.	ДОДЕЛА НАГРАДА „БРАЋА КАРИЋ“ у организацији Фондације „Браћа Карић“	од 19.00
ПОН. 04.	МАГБЕТ - у част Јагоша Марковића трагедија Вилијама Шекспира	од 19.30
УТО. 05.	НЕЧИСТА КРВ Борисав Станковић / Маја Тодоровић	од 20.00
СРЕ. 06.	ФАЛСТАФ опера Ђузепе Вердија	од 19.30
ЧЕТ. 07.	ГУСАР/LE CORSAIRE балет на музику Адолфа Адама и групе композитора	од 19.00
ПЕТ. 08.	ГУСАР/LE CORSAIRE балет на музику Адолфа Адама и групе композитора	од 19.00
СУБ. 09.	ОЧЕВИ И ОЦИ драматизација Кате Ђармати по роману Слободана Селенића	од 19.30
НЕД. 10.	МАНОН ЛЕСКО опера Ђакома Пучинија	од 19.30
ПОН. 11.	РАТ И МИР драматизација Федора Шилија по роману Л. Н. Толстоја	од 20.00
УТО. 12.	УРНЕБЕСНА ТРАГЕДИЈА комедија Душана Ковачевића	од 19.30
СРЕ. 13.	ТРАВИЈАТА опера Ђузепе Вердија	од 19.30
ПЕТ. 15.	КРЦКО ОРАШЧИЋ балет П. И. Чајковског	од 19.00
СУБ. 16.	РЕКВИЈЕМ ЗА АУШВИЦ композитора Роџера Р. Морена, гостовање Филхармоније Рома и Синта из Франкфурта	од 19.30
НЕД. 17.	ОЖАЛОШЋЕНА ПОРОДИЦА комедија Бранислава Нушића	од 19.30
ПОН. 18.	ГОДИНЕ ВРАНА драма Синише Ковачевића	од 19.30
СРЕ. 20.	КРЦКО ОРАШЧИЋ балет П. И. Чајковског	од 19.00
ЧЕТ. 21.	КРЦКО ОРАШЧИЋ балет П. И. Чајковског	од 19.00
ПЕТ. 22.	ВЕЛИКА ДРАМА драма Синише Ковачевића	од 19.30
СУБ. 23.	СЛЕПИ МИШ оперета Јохана Штрауса	од 19.30
НЕД. 24.	НОРА - ЛУТКИНА КУЋА драма Хенрика Ибзена	од 19.30
ПОН. 25.	ПЕПЕЉУГА опера Ђоакина Росинија	од 19.30
УТО. 26.	ДЕРВИШ И СМРТ / 15 ГОДИНА ОД ПРЕМИЈЕРЕ Борислав Михајловић Михиз / Егон Савин по роману Меше Селимовића	од 19.30
СРЕ. 27.	КРЦКО ОРАШЧИЋ балет П. И. Чајковског	од 19.00
ЧЕТ. 28.	КРЦКО ОРАШЧИЋ балет П. И. Чајковског	од 19.00
ПЕТ. 29.	ДЕЦА опера у 17 песама на музику Ирине Поповић по роману Милене Марковић	од 19.30
СУБ. 30.	СЛЕПИ МИШ оперета Јохана Штрауса	од 19.30
ЧЕТ. 04.	СЛЕПИ МИШ оперета Јохана Штрауса	од 19.30
СРЕ. 10.	КРЦКО ОРАШЧИЋ балет П. И. Чајковског	од 19.00
СУБ. 13.	НОВОГОДИШЊИ ГАЛА КОНЦЕРТ	од 19.30
НЕД. 14.	НОВОГОДИШЊИ ГАЛА КОНЦЕРТ	од 19.30
ПОН. 15.	ИВАНОВ драма Антона Павловича Чехова	од 19.30

ПЕТ. 01.	ЦАРСТВО МРАКА драма Лава Николајевића Толстоја	од 20.30
СУБ. 02.	ВЛАСТ комедија Бранислава Нушића у адаптацији Милана Нешковића	од 20.30
НЕД. 03.	ХАСАНАГИНИЦА - у част Јагоша Марковића драма Љубомира Симовића	од 20.30
ПОН. 04.	КРАЈПУТАШИ ПЛАВА ЛИНИЈА ЖИВОТА по књижи Бранка В. Радичевића	од 20.30
УТО. 05.	БОЛИВУД мјузикл по тексту Маје Пелевић, гостује Театар комедија, Скопље	од 20.30
СРЕ. 06.	ДОДЕЛА ЗЛАТНЕ ЗНАЧКЕ у организацији Културно просветне заједнице Србије	од 12.00
СРЕ. 06.	СИТНИЦЕ КОЈЕ ЖИВОТ ЗНАЧЕ драматизација Ђорђа Косића по роману Лоренца Маронеа	од 20.30
ЧЕТ. 07.	ДЕЧИЈЕ ПОВРЕДЕ мелодрамска црна комедија Џозефа Раџива	од 20.30
ПЕТ. 08.	УСПАВАНКА ЗА АЛЕКСИЈУ РАЈЧИЋ драма Ђорђа Косића	од 20.30
СУБ. 09.	ГОСПОЂА АЈНШТАЈН драма Снежане Ђидић - титловано на енглески језик	од 20.30
НЕД. 10.	САЊАО САМ ДА САМ СЕ ПРОБУДИО црна комедија Жељка Хубача	од 20.30
ПОН. 11.	СУЗЕ СУ О.К. мелодрама Мирјане Бобић Мојсиловић	од 20.30
УТО. 12.	НАШ РАЗРЕД драма Тадеуша Слобођанека	од 20.30
СРЕ. 13.	РИБАРСКЕ СВАЂЕ комедија Карла Голдонија	од 20.30
ЧЕТ. 14.	БАЛКАНСКИ ШПИЈУН трагикомедија Душана Ковачевића	од 20.30
ПЕТ. 15.	МИЛЕНИЈУМ У БЕОГРАДУ драматизација Катарине Тодоровић по роману Владимира Пиштала	од 20.30
СУБ. 16.	СНЕЖАНА И СЕДАМ ПАТУЉАКА опера за децу Драгана Каролића	од 11.00 од 13.00
СУБ. 16.	СИТНИЦЕ КОЈЕ ЖИВОТ ЗНАЧЕ драматизација Ђорђа Косића по роману Лоренца Маронеа	од 20.30
НЕД. 17.	СНЕЖАНА И СЕДАМ ПАТУЉАКА опера за децу Драгана Каролића	од 11.00 од 13.00
ПОН. 18.	МАЛА СИРЕНА И ГУСАРИ Новогодишња балетска бајка Беобалета	од 19.00
СРЕ. 20.	САЊАО САМ ДА САМ СЕ ПРОБУДИО црна комедија Жељка Хубача	од 20.30
ЧЕТ. 21.	НАШ РАЗРЕД драма Тадеуша Слобођанека	од 20.30
ПЕТ. 22.	МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ драма Ерика Емануела Шмита	од 20.30
СУБ. 23.	БАЛКАНСКИ ШПИЈУН трагикомедија Душана Ковачевића	од 20.30
НЕД. 24.	ЖЕНСКИ ОРКЕСТАР комедија Жана Ануја	од 20.30
ПОН. 25.	ДЕЧИЈЕ ПОВРЕДЕ мелодрамска црна комедија Џозефа Раџива	од 20.30
УТО. 26.	ЦАРСТВО МРАКА драма Лава Николајевића Толстоја	од 20.30
СРЕ. 27.	ЛУТКА СА КРЕВЕТА БР.21 драма Ђорђа Лебовића	од 20.30
ЧЕТ. 28.	ЛУТКА СА КРЕВЕТА БР.21 драма Ђорђа Лебовића	од 20.30
ПЕТ. 29.	ИЛУЗИЈЕ комедија Пјера Корнеја	од 20.30
СУБ. 30.	СНЕЖАНА И СЕДАМ ПАТУЉАКА/резервисано опера за децу Драгана Каролића	од 11.00 од 13.00

ЈАНУАР

СРЕЊНИ НОВОГОДИШЊИ И БОЖИЋНИ ПРАЗНИЦИ!